

ΑΓΝΩΣΤΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΑ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙΑ ΤΗΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΑΣ ΕΛΙΣΑΒΕΤ

Πρό πάντε περίπου ετών, όταν εφορτάσθη ή εικοσιπενταετηρίς από του θανάτου της τραγικής Αυτοκράτειρας, Έλισάβετ που την σκότωσε στά 1898 ο αναρχικός Λυζίκι και που την αποθανάτισε ο Κωνσταντίνος Χρηστομάνος στο βιβλίο της Αυτοκράτειρας Έλισάβετ, πολλοί θυμήθηκαν το έξι ανέκδοτο, το οποίο δεν εινε πολύ γνωστό στην Ελλάδα.

Λίγες βδομάδες πριν απ' το θάνατό της, ή Αυτοκράτειρα εινε στείλει στην Κέρκυρα ένα σύγχροτο κολλιέ από μαργαριτάρια το όποιον της το εινε δωρήσει ο Φραγκίσκος Ίωσηφ κατά τά πρώτα χρόνια τού γάμου του. Από του 1895 όμως, τά μαργαριτάρια αυτά ειναν άοχιμα να θαμπώνουν και να χάνουν μέρα με τη μέρα τη λάμψη τους. Η Αυτοκράτειρα λυπότανε κατάκαρδα γ' αυτό. Του κάκου συμβουλευθή τους καλύτερους ειδικούς της Αυτοκρατορίας της και του κόσμου όλοκλήρου για να σώση τά μαργαριτάρια της τά όποια κινδύνωναν να πάθουν από... μαρσασμό

Όστόσο, μά μέρα κάποιος γέρος έβρατος έπρότεινε στην Αυτοκράτειρα ένα φάρμακο. Της ειπε πως το μόνο που εινε να κάνει για να άποκτήσουν και πάλιν τά μαργαριτάρια της την παλιά τους λάμψη, ήτανε να τ' άφήση κίμψους μέρες μέσα σε νερό της θάλασσας. Ήτανε τότε Μάιος του 1898.

Η Αυτοκράτειρα έπίσθη άμέσως από τά λεγόμενα του έβραίου και έστειλε τά μαργαριτάρια σ' ένα Κερκυραίο καλόγηρο - άνθρωπο της άπολύτου έμπιστοσύνης της - με λεπτομερείς οδηγίες τι να κάνει.

Πράγματι : την 11 Ιουνίου ο καλόγηρος βοηθούμενος από ένα έλληνα ναυτικό, του όποιου το όνομα δεν δισεωσεν ή ιστορία, πήγε και κρέμασε το κολλιέ με τά μαργαριτάρια κάτω από ένα βράχο, κοντά στο περίφημο Άχιλλείο, σε τρόπο ώστε να βρίσκωνται μέσ στο νερό. Έσκοπεσε ύστερα από έξι μήνες να πάει να το ξαναπάρη.

Έφαινε όμως, τά πράγματα άρχισαν να περιπλέκονται. Στις 2 Αυγούστου του ίδιου έτους ο Κερκυραίος καλόγηρος εινε πάει να κοινογήση μιάν έτοιμοθάνατη γυναίκα - και από κείνη τη μέρα έξηφανίσθη, χωρίς να άνευρεθών ποτέ τά ίχνη του. Ύστερα από ένα μήνα, ή Αυτοκράτειρα Έλισάβετ έδολορονειτο άγρίως. Και πριν περάσουν δύο μήνες, ο Έλληνας ναυτικός που εινε βοηθήσει τον καλόγηρο στην έργασία του ειλακε παραπάνω, πνιγότανε σε μά τραχημια. Κανείς δεν ήξερε λοιπόν σε ποιο μέρος εινε κρεμάσει ο καλόγηρος τά μαργαριτάρια. Όλες οι έρευνες που έγιναν κοντά στο Άχιλλείο δεν έφεραν κανένα άποτέλεσμα. Ίσως μάλιστα το βαρύτεμο αυτό κολλιέ να λούζεται άκόμα στά νερά του Ιονίου Πελάγους.

ΡΟΥΣΦΕΤΙ ΜΙΑ ΦΟΡΑ !...

Ο Καρδινάλιος Μαζαρίνος διηγείτο συχνά μετά φαιδρότητας ότι κάποτε εν Ρώμη εβρισκόμενος άκουσε τον Πάπαν Όρβανόν τον δον να λέη μ' άγανάκτηση τά τί αξιώσεις μάς ευγενούς οικογενείας : «Αυτοί οι άνθρωποι εινε άνυπόφοροι ! Τους άνεκίρησα Άγιο εινε τους συγγενή, χωρίς να του άξιζε, κ' άκόμα έχου άπαιτήσεις !...

λατρεύει τρελλά, παράφορα...

Η καλοσύνη της αυτή, ή άφοροσίς της αυτή με συχνήισαν βαθύτατα, μ' άνεκίρησαν όσο δεν φαντάζεσαι.

Έξαινα όμως μ' εκάλεσε πάλι στο σπίτι της έντελώς άπρόοπτα, χωρίς να το περιμένο. Έτρεξα άνήσυχος να δω τι συμβαίνει και την βοήκα σε δεινή κ' άξιοθήρητη κατάσταση. Τρόμοντας όλόκληρη, τραυλίζοντας από φρίκη μου διηγήθηκε πράγματα παράδοξα.

Την νύκτα που κοιμόταν άκουσε στο διάδρομο τά βήματα του μακαρίτη συζύγου της. Έντρομη και μη πιστεύοντας σ' αυτά της, έπρόσεξε καλύτερα κ' έβεβαιώθηκε άπολύτως. Ήσαν τά βήματα του !... Πλησίασαν στην πόρτα της κρεββατοκάμαρας της κ' εινε και άκουσε συγχρόνως το πομπολό να γροίχη. Δεν εινε κλειδωσει την πόρτα. Την ειλε έντρομη γ' άνοιξη σιγά-σιγά, χωρίς κροτό... Τη στιγμή άκείνος αυτή έλιποθύμησε !...

Συνήθε τις πρωινές ώρες. Ή πόρτα ήταν άκόμα μισάνοιχη. Τι εινε συμβη την νύκτα ; Τι εινε συμβη τις ώρες της λιποθυμίας της ;...

(Άκολουθεί)

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο θάνατος του στρατάρχου Βιλλάρ. «Άς με δεύν άπονήσκοντα ως χριστιανό !... Ή πριγκήπισσα Σαρολαι άπονήσκει ! Ο κέλαξ έξεμολογήτης. Μου έπιτρέπετε να λάβω την τιμήν...» Ντε Ναρμπόν και Μ. Ναπολέων. Λιβανωτός που δεν φέρνει πονοκέφαλο !...

Κατά την διάρκειαν της μάχης του Μαλμπλακέ, στά 1709, ο στρατάρχης ντε Βιλλάρ τραυματιοθήσε θανάσιμως μετέφερέθη στη σκηνή του. Οι ύπασισταί του του έπρότειναν τότε να μεταλάβη κρυφά, για να μην άντιληφθή ο στρατός τον θάνατό του. Ο άνδρειος στρατάρχης όμως άπήνησεν :

— Όχι ! Άφου ο στρατός δεν μπόρεσε να δη τον Βιλλάρ άπονήσκοντα επί του πεδίου της μάχης, ως γενναίο, άς τον δη τουλάχιστον άπονήσκοντα ως χριστιανό !...

Είς άπόδειξιν της κολακίας την όποιαν μετεχειρίζοντο άλλοτε οι διάφοροι αλλικοί, προς τους μεγαστάνες, άρκει το έξι ιστορικό ανέκδοτο :

Ή πριγκήπισσα ντε Σαρολαι, άν και διηγε βίο πολύ εκδοτο, ήταν έντούτες πολύ θερηκόληπτος. Άσθενήισσα, κάποτε, θέλησε να μεταλάβη. Οι ύπηρεται της έτρεξαν σ' ένα γειτονικό μοναστήρι, και της έφεραν έναν καουτσούν, στον όποιον συνήθισε να πηγαίη και να έξομολογείται τις πολυποίλας άμαρτίες της. Ο καουτσούνος, ο όποιος για πρώτη φορά έμπαινε στο πολυτελές μέγαρο της άμαρτωλής πριγκήπισσης, έθαμβώθη τόσο από την χλιδή την όποιαν άντίκρινεν, ώστε μόλις τομώισε να άντιέξη τά γυρο χουσι έπαπλα του δωματίου της. Συνσταλιμένος, έγονάτισε ύστερα κοντά στο κρεββάτι της πριγκήπισσης και άκουσε σωπλώς την έξομολογήη της. Όταν αυτό έτελεώσε, της έκαμε μά ύπόκλιση, και με τρεμάμενη φωνή της ειπε :

— Ή Ύψηλότης σας δε έχη την καλοσύνη να μου έπιτρέψη να λάβω την τιμήν να της δώσω την θεία Μετάληψη !...

Μιά μέρα ο κόμησντε Ναρμπόν ο όποιος μόλις εινε έπιστρέψει από μία μυστική άποστολή την όποιαν του εινε αναθέσει ο Μ. Ναπολέων, εισηλθε ξαφνικά μέσα στο σαλόνι όπου εβρισκόταν ο Αυτοκράτωρ περιστοιχιζόμενος από την Αδλή του. Ήταν, ημέρα έπισημού δεινώσεως :

— Ά ! Ίδου ο Ναρμπόν... Χαίρω πολύ που σε ξαναβλέπω, ειπεν ο Ναπολέων με το γλυκύτερο μειδίαμα του. Έ, τι λένε για μένα και κάτω !...

— Ύπάρχουν πολλοί, Μεγαλειότατε, άπήνησεν ο Ναρμπόν κάνοντας μά βαθιά ύπόκλιση, που ισχυρίζονται ότι ή Μεγαλειότης σας ειναι θεός !

— Θεός !... Σά να τά παραλένε !... ειπεν ο Αυτοκράτωρ γελώντας ήχηρά. Δεν πιστεύω όμως να ειναι όλοι της ίδιας γνώμης... ξανάπε σοβαρευόμενος.

— Δεν θ' άποκομψώ στη Μεγαλειότητά σας, άπήνησεν ο Ναρμπόν κάνοντας μά νέα ύπόκλιση, βαθύτερη από την προηγουμένη, ότι ύπάρχουν και μερικοί που διατείνονται ότι ο Αυτοκράτωρ των Γάλλων ειναι... διάβολος !...

Ο Ναπολέων έσοφύσενε τα φρόνιμα, διασπαρσθείσε. — Κανείς όμως, έσοπενε να προσθήη τότε ο Ναρμπόν, δεν τολμά να πη ότι ή Μεγαλειότης σας ειναι ένας κοινός θνητός !...

Ο Ναπολέων χαμογέλασε.

— Εισαι τρομερός κόλας !... ειπε στο Ναρμπόν τραβώντας του το αυτί, άλλ' εύτυχώς ο λιβανωτός σου ειναι πολύ έκλεκτική ποιότης και δεν φέρνει πονοκέφαλο !...

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

Ο ΥΠΩΠΗΦΙΟΣ ΗΘΟΠΙΟΣ

Ένας νέος παρουσιάστηκε μία μέρα στο διευθυντή του θεάτρου Κόβεν - Γκάρδεν του Λονδίνου ζητώντας να προσληφθή στον θιασό ως ήθοποιός. Ο διευθυντής μόλις τον άκουσε τον παρέπεμψε στο διάσημο ήθοποιόν Κών για τον δοκιμισμό.

Αυτός άφού τον άκουσεν γ' απαγγέλλη έλεικνόμενα μερικώς στίχους, τον έρώτησε :

— Παράσθησες ποτέ σου στο θέατρο ; — Ναι, άπάντησε με θάρρος και με ύπερηφάνεια ο ύποψηφιος ήθοποιός, έπαξα το ρόλο του Άβελ στο έργο «Άλχημιστής».

— Άπατάσαι του άπήνησεν τότε σαρκαστικά ο Κών, έπαξες τόρολό του Κάιν, γιατί ειμαι βέβαιος ότι έδολοφόνησες τον Άβελ !...